

JOOP **คนจริงลวงโลก** ONLINE

O-sign : **ไอ้ขม**

JOQ **คนรักวงโลก**
ONLINE

O-sign : เข็ญ

การอ่านคือ การป่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ท่องไปในโลกหนังสือออนไลน์ของพวกเรา **SIAM INTER** ไปได้...
Multimedia

website www.smm.co.th, www.boolimthai.com **facebook** www.facebook.com/siaminterbooks

ชื่อหนังสือ : JOQ Online คนจริงลงโลก เล่ม 2

ผู้เขียน : O-sign

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง : สิงหาคม 2555

จำนวน : 272 หน้า

ราคา : 200 บาท

ลิขสิทธิ์เป็นของ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ภายใต้การดูแลของ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบ หรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์ การบันทึก การถ่ายภาพ หรือวิธีการใดโดยมิได้รับอนุญาต ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือเท่านั้น

ผู้จัดพิมพ์
คณะที่ปรึกษา

ผู้อำนวยการสายกองบรรณาธิการพ็อกเก็ตบุ๊ค
บรรณาธิการบริหาร
บรรณาธิการสำนักพิมพ์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ
เลขานุการกองบรรณาธิการ
ผู้จัดการฝ่ายเตรียมผลิต
หัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานปกและสื่อสิ่งพิมพ์
หัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานศิลปกรรมออกแบบรูปเล่ม
กองงานศิลปกรรม

ออกแบบปก-ภาพปก
จัดรูปเล่ม
หัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร
รองหัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร
พิสูจน์อักษร
ผู้อำนวยการใหญ่สายงานธุรกิจสิ่งพิมพ์
ผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์
ผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ
ผู้อำนวยการใหญ่สายการผลิตและพัฒนาสินค้า
ฝ่ายการผลิต
แยกสี
พิมพ์ที่
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์
ระวี ไททอง, สมชาย ภูสวนสมบัติ, สฤกษ์กุล แจ่มสมบูรณ์, วิฑูร นิรันดร์ฉาย,
อัญชลี ชีระสินธุ์, วิรัตน์ ทิมพิทักษกุล, ปราชญ์ ไชยคำ, นवलพร สิทธิธนาวิธาน,
กฤษณาภรณ์ เกษมธิดากรณ
เอกระพีร์ สุขกุลพิพัฒน์
สิทธิเดช แสนสมบูรณ์สุข
ศรัทธวรรณ บุญประเสริฐ
ธনী ทวีวาร
ปริญญญา ชูศักดิ์
อุรณพร ทานบุตร
นพทานต์ วงศ์คล้าย
เบญจภัทร บุญบงกชรัตน์
ประทีปธีร์ รัตนธำวี, ศศิวิมล บุญสุภา, ภาคิน ทนัสอำพล, กฤษณา ฤกษ์แสงศรี,
ชนมณีนัสสา จุลจินดา, ธาปโปไนท์ ศรีธนิธิรัฐ
Turk CG Pool
กฤษณา ฤกษ์แสงศรี
สุชาดา บุญเสริมเจริญสุข
พรทิพย์ พวงจำปา
TAIMANCHI
ดวงดา เข็มมัตต์
ณิชนันทน์ วิบูลย์ศิริวงค์
กิตติวิวัฒน์ นิรันดร์ฉาย
ซูฮัย ศิระจินดา
ปวีร์ดี มีธาดาประเท, ยูวศรี ธีรปัญโญ
S.S.Film Process
บริษัท กิเลนการพิมพ์ จำกัด
บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) 459 ซ.ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก
เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310
โทร: 0-2694-3031-33 ต่อ 1601-1607, 0-2276-5035-39
ลูกค้าสัมพันธ์ : โทร: 0-2693-0904

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากความสำเร็จของเราสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ และการตอบรับ เป็นอย่างดีจากเหล่าแฟน ๆ นักอ่าน ทำให้เรื่อง **Monster Soul Online**, **Pangea Online** และนวนิยายแฟนตาซีเรื่องอื่น ๆ ของสำนักพิมพ์เรา ล้วนแต่ได้รับการกล่าวถึง

โดยไม่รอช้า เราสำนักพิมพ์ก็ได้ต่อยอดความสำเร็จด้วยการ คัดสรรนวนิยายแฟนตาซีคุณภาพเยี่ยมเรื่องใหม่มาเพื่อเสนอสนองแก่ แฟนผู้อ่าน

และ “**JOQ Online คนจริงลงโลก**” คือนวนิยายเรื่องนั้น

JOQ Online เป็นนวนิยายแฟนตาซีที่เขียนโดยนักเขียนรุ่นใหม่ นาม **O-sign** และถูกเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์เด็กดี และเรื่องนี้ก็ทำผลงาน ได้อย่างดี ด้วยการติดอยู่ในระดับท็อปไฟว์ของหมวดนวนิยายแฟนตาซี

ด้วยการดำเนินเรื่อง การออกแบบตัวละคร ความแปลกใหม่ และความคิดสร้างสรรค์ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้เราตัดสินใจได้ไม่ยากว่า **JOQ Online** ควรเป็นมากกว่านวนิยายออนไลน์ที่ถูกอ่านผ่านอินเทอร์เน็ต แต่เพียงเท่านั้น

นี่เป็นอีกหนึ่งผลงานที่เราสำนักพิมพ์ภูมิใจนำเสนอ ขอเชิญ ทุกท่านเปิดอ่านโดยเร็วพลัน

บรรณาธิการ

คำนำผู้เขียน

ถ้าจะให้ผมจัดเรตติ้งนิยายเรื่องนี้ ผมให้มันเป็น ฉ. 30
อะไรนะ? ปกติมีไม่ถึง 30 เหวอ

ถ้าอย่างนั้น ใครที่อ่านนิยายเรื่องนี้ อย่าไปฆ่าหรือปล้นคนอื่น
เล่นก็แล้วกัน ถ้าคิดจะทำ ก็อย่าบอกว่าจะได้รับแรงบันดาลใจมาจากนิยาย
เรื่องนี้นะ

สวัสดิ์ครับ

O-sign

๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๕

๑๐ นาฬิกา ๕๒ นาที

สารบัญ

บทที่ 22	โซลาร์ชีสา ซิลเวอร์!!	11
บทที่ 23	ผู้เล่นดวงดี	23
บทที่ 24	เส้นทางของคนดวงช่วย	34
บทที่ 25	ธาตุลมของมาตารี	44
บทที่ 26	ซารีนากับมาตารี	55
บทที่ 27	ฝึกก่อนประลอง	66
บทที่ 28	ศึกล้างแค้นมนุษย์หมาป่า	78
บทที่ 29	รถไฟชนกันในโรงพยาบาล	88
บทที่ 30	ระเบิดวายุ	99
บทที่ 31	ก่อนงานประลองยุทธ์ห้าภาค	110
บทที่ 32	นิกสู้แสวงฟ่าย	121
บทที่ 33	ซารีน่า	134

บทที่ 34	การประลองรอบที่หนึ่งของมาตารี-บริบโด้	145
บทที่ 35	การประลองรอบที่หนึ่งของราตรี-เมโลดี้	157
บทที่ 36	ความในใจที่ถูกเพย	167
บทที่ 37	มาตารีกับราตรี	178
บทที่ 38	รอบชิงชนะเลิศนอกตาราง	190
บทที่ 39	บทสนทนาบนโต๊ะอาหาร	201
บทที่ 40	เราเลิกกันเถอะ	213
บทที่ 41	อาวุธที่ร้ายกาจที่สุด	225
บทที่ 42	พิชรัก	236
บทที่ 43	หลับเกิดคนดี	248
บทเสริม		262

บทที่ 22 โซลาร์ซิสซา ซิลเวอร์!!

เวลาประมาณแปดโมงเช้า ที่ลานกลางเมือง ร่างชายหนุ่มในชุดกางเกงในลายสก๊อตก็ปรากฏตัวขึ้น พร้อมกับหมา แมว และนกอย่างละหนึ่งตัว

“ใช้ร่างสัตว์ออกไปนะ พอหาผ้าคลุมมาจากมาห่มได้แล้วค่อยเปลี่ยนร่างเป็นคน ไม่งั้นมันไปเกินไป พวกโลลิตค่อนข้างเยอะ” มาตารีบอกสาว ๆ ก่อนออกจากประตู ‘ซี ไม่ยอมให้ใครดูหรือกเพย’

พรีบ!

“หืม?” มาตารีส่งเสียงอุทานขึ้นอย่างแปลกใจ เมื่อมีคนเอาผ้าคลุมมาจากมาคลุมให้เขาอย่างแผ่วเบาจากทางด้านหลัง มาตารีจึงหันกลับไปว่าเป็นใครหนอ แม้จะพอเดาได้ก็ตาม

“ขอบคุณมากค่ะพี่มาตารี ที่อุตส่าห์สละชีวิตไปเก็บยาแก้พิษเพื่อหนู” หญิงสาวผมยาวน้อยน้ำตาลส้มรถพุดขึ้น สายตาของเธอแฝงความนัยแห่งการขอบคุณไว้เต็มเปี่ยม และมีความรู้สึกลอยๆ อื่นแทรกมาด้วยอีกเกือบครึ่ง

“นี่ของของนาย” หญิงสาวอีกคนก้มหน้าก้มตา ไม่กล้ามองหน้าชายหนุ่มตรง ๆ เธอละอายที่ก่อนหน้านี้พูดไม่ดีกับเขา ทั้ง ๆ ที่เขายอม

ตายเพื่อเพื่อนของเธอแท้ ๆ...และอาจจะยอมตายเพื่อเธอด้วย

“ขอบคุณครับคุณราตรี” มาตารีรับของจากราตรีอย่างไม่คิดมาก ‘อ้าว นี่กว่าจะไม่ได้คืนซะแล้ว’

ราตรียังคงนั่งเงิบ หน้าแดง จนเพื่อนสาวต้องเอาศอกมากระทุ้ง ‘ทำตามทีบอกไว้สิ’ สัญญาณจากเมโลดี้

“เอ้อ...มาตารี” ราตรีเอ่ยขึ้นอย่างประหม่า

“ครับคุณราตรี?” ชายหนุ่มขานรับในขณะที่เช็กของในเข็มขัด ‘อืม ไม่มีอะไรหาย จะได้ไม่ต้องรวบรวมใหม่’

“ชั้น...” หญิงสาวตามคมเอื้อนเอ่ยขึ้นอย่างยากเย็น ‘ทำไมมันพูดยากอย่างนั้นะ’

“ผมอยากกินอาหารเหลาอะ แต่ไม่มีเงินเลย เลี้ยงผมซักมื้อได้มั๊ยครับ” มาตารีไม่ได้ใจ เขาทราบดีว่าหญิงสาวคนนี้ต้องการจะขอโทษเขา กับกิริยาบางอย่างที่เธอแสดงออกมา เพียงแต่เธอขี้อายเกินไปที่จะเอ่ยนั่นเอง ‘แม่นี่ขี้อายกว่าที่คิดแฮะ’

“อืม เดียวชั้นจะเลี้ยงนายให้เต็มคราบเลย” หญิงสาวตามคมยิ้มขึ้นมาทันทีที่รู้ว่าชายหนุ่มไม่ถือสาอะไรกับการกระทำของเธอ

“ถ้าอย่างนั้นเลี้ยงชั้นด้วยคนนะจ๊ะ” เมโลดี้แทรกขึ้นมาอย่างสดใส

“ยัยบ้า เธอต้องร่วมจ่ายกับชั้นต่างหาก มาตารีเค้าตายเพื่อเธอนะ” ราตรีพูดแทงใจเพื่อนสาว ทำเอาหน้าขาว ๆ ของเธอแดงขึ้นมา

“แล้ว น้อง ๆ ของนายล่ะ?” ราตรีถามขึ้นมา เธอไม่รู้ว่าทั้งสามสาวน้อยก็คือสัตว์เลี้ยงของเขา เพราะตอนนั้นเขาก็ไม่ได้แนะนำตัวให้พวกเธอรู้จักกัน

“อ้อ อยู่นี่ใจครับ” มาตารีชี้ให้ดูหมา แมวและนกของเขา

ทั้งสองสาวมีท่าทีแปลกใจ เพราะครั้งหลังสุดที่เจอ สัตว์เลี้ยงทั้งสามของชายหนุ่มยังไม่ได้มีร่างเป็นมนุษย์ให้เห็นเลย

คลาร่า โมเรน่า และบราวน์ในร่างสัตว์ วิ่งไปยังถังที่ใส่ผ้าคลุม ยากจนเอาไว้ เปลี่ยนร่างเป็นเด็กหญิงสามคน แล้วหยิบเอาผ้าคลุมมาสวมคลุมร่างกายเอาไว้

“อู๊ย! น่ารักจังเลย” เมโลดีร้องอุทานขึ้นมาที่เห็นว่าสัตว์เลี้ยงทั้งสามกลายเป็นหนูน้อยน่ารักน่าชังสามคน ถึงคนหนึ่งจะมีแววตาดูไปหน่อยก็เถอะ

“สาว ๆ มานี่ ถึงจะเคยเห็นกันแล้วแต่ก็ยังไม่เคยแนะนำให้รู้จักกันใช่ไหม” ชายหนุ่มเรียกสามสาวน้อยมาใกล้ ๆ เพื่อที่จะได้แนะนำทีละคนให้อีกสองสาวรู้จัก

“คนหน้าตาบ้องแบ๊วนี่คือคลาร่านะ” ชายหนุ่มแนะนำเด็กหญิงผมสั้นสีขาวยุ้ยก่อน เด็กหญิงก็ยิ้มทักทายอย่างอ่อนหวาน

“คนนี่โมเรน่า เห็นตาตุ ๆ แบบนี้แต่ใจดีนะ” แม่แมวน้อยได้ยื่นก็เชิดไล่ซะ ทำเอาอีกสองสาวอมยิ้ม

“สุดท้ายบราวน์ สาวเอ๋อประจำกลุ่ม” บราวน์ฟังแล้วก็ยังเฉื่อยอยู่เหมือนเดิม ทำเอาสองสาวเกือบหัวเราะออกมา

“พี่ชื่อเมโลดีนะจ๊ะ เราคงเคยเจอกันแล้วแต่ไม่เคยคุยกันเนาะ” สาวน้อยตามรถเคยเจอทั้งสามมาก่อนแล้วในร่างสัตว์

“พี่ชื่อราตรีคะ ขอขอบคุณที่ช่วยพี่เอาไว้เนะจ๊ะ” สาวผิวเข้มตามคมกล่าวถึงเรื่องที่พวกเธอช่วยกันสละชีวิตถ่วงเวลาผุ่จนกเอาไว้

หลังจากนั้นทั้งหกคนก็ไปกินอาหารในร้านอาหารจีน บรรยากาศเป็นไปอย่างสนุกสนาน แต่โต๊ะอื่น ๆ ที่มองอาจจะหมั่นไส้เล็ก ๆ ที่ผู้ชายแต่งตัวจากถูกห้อมล้อมด้วยสาว ๆ น่ารักถึงห้าคน ถึงสามคนจะเป็นเด็กก็เถอะ แต่มันก็น่าหมั่นไส้อยู่ดี

“แล้วเดี๋ยวจะไปทำอะไรกันต่อล่ะครับ” มาตาร์ทถามถึงจุดมุ่งหมายของสองสาว ขณะนั่งกินอาหารด้วยกัน

“พวกเราจะไปล่าเจ้าจิ้งจอกนั่นอีกครั้ง คราวนี้เตรียมยาแก้พิษแล้ว

เรียบร้อย ไม่มีปัญหาอีกแน่นอน” สาวตาคมกล่าว “นายไปด้วยกันกับพวกเรามั้ยละ” พร้อมกับเชิญชวนอย่างยิ้มแย้ม

“ผมยังต้องสะสมวัตถุดิบสำหรับภารกิจของผมนะครับ แล้วก็ต้องฝึกฝีมือให้สาว ๆ ด้วย” มาตารบอกจุดมุ่งหมายที่แตกต่างออกไป ทำให้สองสาวหน้าเฉือนลงนิดหน่อยที่รู้ว่าชายหนุ่มจะไม่ได้ไปด้วยกัน ซึ่งพวกเธอก็ไม่มีเหตุผลใด ๆ ที่จะติดสอยห้อยตามไปกับเขาได้แม้จะอยากไปด้วยแค่ไหนก็ตาม

หลังจากที่มาตารบตายลงอีกครั้งที่ป่าผุ้งนกแล้ว เขาเห็นขีดจำกัดของเขาที่ไม่สามารถฝ่ามันไปได้ นั่นคือการตะลุยฝ่าป่าผุ้งนก การที่เขาต้องยอมสละชีวิตของสาวน้อยทั้งสามมันทำให้เขารู้สึกเจ็บปวดอยู่ในใจ เหตุการณ์ร้ายแรงกว่านี้อาจจะเกิดขึ้นได้อีกในอนาคต แล้วมันอาจจะเกิดขึ้นบ่อย ๆ ด้วย ถ้าเขาไม่มีความสามารถในการคุ้มครองทั้งสามสาวได้ก็ต้องยอมสละชีวิตของทั้งสามอีกอย่างนั้นหรือ เขาจึงลอบตัดสินใจอะไรบางอย่างลงไป บางสิ่งที่เปลี่ยนแปลงขีดจำกัดของเขาได้อย่างรวดเร็วที่สุด

หลังจากการสังสรรค์ที่ร้านอาหารจบลง ทั้งหกก็แยกย้ายกันไปโดยสองสาวเพื่อนสนิทออกไปล้างู่เห่าเพื่อที่จะได้สำเร็จภารกิจเปลี่ยนเผ่าของราตรี ส่วนมาตารบและสามสาวน้อย...

“สวัสดิ์คะ จะทำภารกิจธาตุประจำตัวของมนุษย์นะคะ” พนักงานสาวประจำอาคารภารกิจธาตุถามถึงความต้องการของชายหนุ่มผมแดง

“ครับ” ชายหนุ่มตอบอย่างหนักแน่น

มาตารบคิดอย่างถี่ถ้วน สิ่งที่มีให้ใช้ในเกมนี้อยู่สามอย่าง คือปราณ เวทมนตร์ และพลังจิต ถ้าเขายังคงมุ่งที่จะเลือกเผ่าเทพ ปราณของเขาจะถูกบังคับให้เปลี่ยนลักษณะได้เฉพาะธาตุแสง ส่วนเวทมนตร์ตอนนี้ไม่อาจหวังพึ่งได้เลย เจ้าอสรพิษตาเดียวของเขายังไม่ค่อยจะเชื่อฟังสักเท่าไร ถ้าคิดอยากจะทำตัวตายอีกครั้งค่อยเรียกมันออกมา

ส่วนพลังจิตต้องรอพัฒนาทักษะอาวูธให้ถึงระดับสามก่อน และถึงมีพลังจิต ทักษะส่วนใหญ่ที่เขาได้ยืมมา มันคือทักษะที่ช่วยในการเคลื่อนที่ซะมากกว่า

ที่ชายหนุ่มต้องการคือ ทักษะที่โจมตีได้ในวงกว้าง และปกป้องทั้งสามสาวได้ ทางเลือกที่เหมาะสมที่สุดคือการละทิ้งความเป็นเทพซะ แล้วมุ่งหน้าสู่หนทางมนุษย์ที่มีธาตุประจำตัวได้เลย

มาตารีคุยปรึกษา กับพ่อบ้านของเขาว่าควรจะเลือกธาตุอะไรดี ในเจ็ดธาตุ ซึ่งผลก็ออกมาเหมือนกันคือ ทั้งคู่เลือก...

“อยากได้ธาตุลมครับ” ชายหนุ่มบอกกับพนักงานสาว

“สามหมื่นโกลด์ค่ะ” พนักงานสาวตอบกลับอย่างนอบน้อม

“หา?” มาตารีลืมไปเลยว่าเขาไม่มีเงินขนาดนั้น ที่เหลืออยู่ในธนาคารมีแค่ 5,412 G เท่านั้น

“นั่นเดี๋ยวมมาใหม่ละกันครับ” ชายหนุ่มพูดพร้อมยิ้มเก้อ ๆ ออกจากอาคารไป ‘หน้าแหกหมดไร่เว้ย อุตส่าห์เดินเข้ามาซะมาดเข้ม’ แต่เขาก็ยังไม่ดูตัวเองอยู่ดีว่าถึงจะทำเข้มแค่ไหน แต่ใส่ผ้าคลุมมาจากอยู่ มันก็เข้มไม่ออกหรอก

“นั่นไปที่ร้านเวทมนตร์กันอีกซักรอบนะ โม่เซบบอกว่ามีอุปกรณ์ที่ทำให้เวทเปลี่ยนไปด้วย” มาตารีบอกกับสามสาวน้อยก่อนจะมุ่งหน้าไปที่ร้านเวทมนตร์

‘นัดประชุมด่วน เรื่องสำคัญมาก เที่ยงนี้เจอกันที่ลานกลางเมือง’

“หืม?” ชายหนุ่มเห็นข้อความขึ้นมาจึงเปิดดูแล้วเห็นว่ามันมาจากพวกโซลาร์ซิสฯ เรนเจอร์ ‘เกือบลืมพวกนี้ไปเลยแฮะ มีธุระอะไรสำคัญนะ อีกประมาณสามชั่วโมง ไปดูหน่อยก็ได้มั้ง’

‘รับทราบ แล้วเจอกัน’

ชายหนุ่มส่งข้อความกลับไป แล้วก็มุ่งสู่ร้านเวทมนตร์ดังที่ตั้งใจตอนแรก

“ผลึกเวทลลนลครล” เจ้าของร้านตัวอ้วนรับทราบถึงสิ่งที่มาตาร้ต้องการ แล้วเขาก็หยิบแผงไม้ที่มีก้อนหินหลากสีวางเรียงกันอยู่

“มันคืออะไรครลเนี่ย” มาตาร้สงสัยในสิ่งที่เจ้าของร้านตัวอ้วนหยิบมันขึ้นมา

“มันคือสิ่งที่ทำให้เวทในเกมนนี้ไร้ขีดจำกัดครล” ชายอ้วนโฆษณาเจ้าหินพวกนั้นซะใหญ่โต

“ขนาดนั้นเลยหรอครล แล้วมันใช้ยังไงละครล” มาตาร้ถามด้วยความสงสัย

“ใส่พลังเวทลงไปผลึกครล มันก็จะแสดงผลตามชนิดของผลึก ยกตัวอย่างเช่นผลึกไฟ้กอนนี้” เจ้าของร้านตัวอ้วนหยิบก้อนหินสีแดงขนาดอึ้งมือขึ้นมาแล้วนำมาใส่ในมือมาตาร้

ชายหนุ่มมองก้อนหินด้วยความแปลกใจพร้อมกับคำถามที่ออกมาทางใบหน้า ‘เอามาให้ผมทำไมครล?’

“ลองใช้พลังเวทกับก้อนหินดูสิครล” เจ้าของร้านกล่าวเมื่อเห็นสีหน้าอึ้งงวยของมาตาร้

พริบ!

“ไ่ว่ว!”

มาตาร้ลองใช้พลังเวทดู แล้วไฟ้ลุกออกมาจากก้อนหินที่เขาถืออยู่

“ผลึกเวทไม้้ขึ้นอยู่กัปลายเวทครล ดังนั้นคนที่ยังไม่เลือกสลายเวทหรืออยากใช้เวทที่แตกต่างจากสลายเวทของตัวเองจึงชอบใช้กันมาก” เจ้าของร้านตัวอ้วนกล่าว ทำให้มาตาร้ถึงถึงถึงมือที่ปล้่อยสลายไฟ้ได้ของยายแม่เมดซารีน้าขึ้นมา

“งันถ้าผมเอาก้อนหินพวกนี้ไปติดกับอาวุธหรืออุปกรณ์อื่น ๆ ก็สามารถใช้เวทได้หลากหลายใช้ม่้ย้ครล” มาตาร้รู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา บางทีมันอาจจะเป็ลสิ่งที่เขาหาจริง ๆ ในตอนนนี้ก็ได้

“ใช่ครล พวกที่ชอบใช้เวทมนตร์หลายคนชอบเอามันมาทำถุมมือ

นะครับ เพราะมันสะดวกที่สุด เกมนี้ไม่นิยมไม่ทำเวทมนตร์กันหรอกครับ มันดูเซย” เจ้าของร้านตัวอ้วนใส่ข้อมูลให้ชายหนุ่ม

“แล้วก่อนนี่ราคาเท่าไรครับ” มาตาร์ทถามราคา เขาก็จะสนใจที่จะมีมันสักก้อนหนึ่งแล้ว

“ก็แล้วแต่ชนิดของผลึกนะครับ แล้วชอบอกนะครับ ว่าเราสามารถหาผลึกตามธรรมชาติที่มีคุณสมบัติพิเศษได้ด้วย คุณก็ลองหาผลึกในตำนานมาใช้ซึกก้อนสิครับ ฮ่า ๆ ๆ” เจ้าของร้านจุดประกายให้ชายหนุ่ม

“สุดยอดด...แล้วก่อนนี่ละครับ เท่าไร?” ชายหนุ่มเริ่มฝันขึ้นมาว่าเขาอาจจะหาผลึกเวทที่ปล่อยอุกกาบาตมาล้างโลกได้ แต่ตอนนี้เจ้าผลึกไฟก้อนนี้น่าสนใจที่สุด

“ผลึกไฟก้อนนั้นห้าพันโกลด์ครับ ผมทำอุปกรณ์แถมให้ด้วยชิ้นนึง สนใจมั๊ยครับ” เจ้าของร้านเสนอโปรโมชั่นที่น่าสนใจ

แล้วมาตาร์ทก็เดินออกมาจากร้านเวทมนตร์พร้อมถุงมือที่จุดไฟได้ที่แขนข้างซ้าย

มาตาร์ทที่ฝึกเพราะได้ของเล่นใหม่มาใช้ ไปฝึกกับสามสาวน้อยที่ป่าหามานูซึ่งมีศัตรูเยอะกำลังดีสำหรับเขา

ผัวะ! ผัวะ! ผัวะ! พรึบ!

หมัดธรรมดาสลับกับหมัดที่ไฟลุกของเขาทำให้มีหมาอย่างอยู่ตามพื้นหลายตัว

“ฮ่า ๆ ๆ ต่อไปนี้ไม่ต้องหาพินก็ย่างของกินได้แล้ว มีความสุขจริง ๆ” ที่มาตาร์ทเลือกใช้ผลึกไฟก็เพราะเหตุผลนี้เป็นหลักนี่แหละ ‘ประหยัดค่าอาหารได้’ ถึงแม้ปกติจะตายก่อนหิวทุกทีก็เถอะ

มาตาร์ทใช้เวลาชั่วโมงกว่า ๆ ในการฆ่าและฉาปนกิจหมาไปพร้อม ๆ กันถึง 200 ตัว และไม่ลืมที่จะฝึกการประสานงานของสามสาวน้อยด้วยการปล่อยตัวที่บาดเจ็บเล็กๆ น้อย ๆ ให้พวกเธอจัดการด้วย

ทำให้ระดับขึ้นจากเก่ามาเป็นสิบเก่าในเวลาอันรวดเร็ว การที่มีทั้งปรมาณเวท และไม่ตายใช้งาน ส่งผลอันสำคัญกับพวกเขามาก

เงินที่ได้จากการฆ่าหมู่มากก็เอามาแต่งตัวกันใหม่ เพราะมีแต่เข็มขัดเท่านั้นที่ยังอยู่จากการตายครั้งที่แล้ว

หลังจากนั้น ที่ลานกลางเมือง เวลาเที่ยง

“เราไปหาที่คุยกันเย็น ๆ เอะอะครับ แถวนี้นั้นแดดร้อน” คริมชั้น ชายหนุ่มผมสีส้มผู้เป็นหัวหน้าทีมพูดขึ้น

“ไปนั่งร้านกาแฟตรงนั้นกันเอะอะคะ” ไรสสาวน้อยของกลุ่มชี้ชวนให้เข้าไปในร้านกาแฟที่เปิดแอร์เย็นฉ่ำที่อยู่ไม่ห่างจากลานกลางเมืองมากนัก

“อู๊ย! แล้วพวกหนู ๆ เป็นใครกันจ๊ะ” มาเจนต้ากะเทยของกลุ่มเห็นพวกสามสาวน้อยก็ทักขึ้นมา

“อ้อ พวกน้องสาวผมเองครับ เพิ่งได้ร่างมนุษย์กันมา เมื่อคราวที่แล้วพวกเธอก็ช่วยกันสู้กับเจ้าเสือนั่นไง จำได้มั๊ย” มาตาร์ทบทวนความทรงจำให้กะเทยในชุดสีบานเย็นฟัง

“อู๊ยตาย! น่ารักกันจริงๆ เด็ยน์จำได้แล้วอะ สบายดีกันมั๊ยจ๊ะ หนู ๆ” มาเจนต้าก้มตัวลงมาทักทาย ในขณะที่สามสาวน้อยเกาะเอว มาตาร์ทเอาไว้แล้วทำท่าเหมือนกลัวสิ่งมีชีวิตที่พวกเธอไม่เข้าใจ ทำเอามาเจนต้ายิ้มค้าง

หลังจากที่หาที่นั่งกันได้ การประชุมเครียดจึงเริ่มขึ้น

“พวกเราคิดว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับกลุ่มนักสู้ผู้ผดุงความยุติธรรมคืออะไร” คริมชั้นเปิดประเด็น มาตาร์ทเริ่มมีสีหน้างวามำพุดกันเรื่องนี้หรือไม่

“ต้องมีห้าคนและห้าสีคะ” ไรสสาวน้อยสีชมพูของกลุ่มโพล่งออกมา

“ถูกต้อง!! แต่ยังไม่ใช่ทั้งหมด ซึ่งเรื่องนี้เราไม่ต้องกังวลกับมัน

อีกแล้ว” คริมชั้นกล่าว มาตารมีสีหน้าวิตกขึ้นมาทันที ‘อย่าบอกนะว่า นับตูรวมเข้าไปแล้วนะ’

“ทิมเวิร์คี่ไฉ่มี๊” อาเซอร์ที่นิ่งเงียบมานานพูดขึ้น

“ไม่ใช่!! ถึงทิมเวิร์คี่จะสำคัญ แต่มันไม่ใช่ประเด็นที่สำคัญที่สุด บางทีมกัต้องมีเรื่องระหองระแหงกันบ้างเพื่อเพิ่มดราม่าในชีวิต” คริมชั้นพูดออกมา ทำเอามาตารมียิ่งเง็งว่ามันจะมีดราม่าหาเรทติ้งไปไหน

“นั่นคงจะเป็นความแปลกใหม่ไฉ่มี๊ละฮ้า” มาเจนต้าผู้มดมันน์ในความแปลกของตัวเองพูดขึ้น

“อิม...ใกล้เคียง แต่นั่นถือเป็นเอกลักษณ์เฉพาะทิมอยู่แล้ว ไม่ใช่เรื่องที่เรตต้องกังวล” คริมชั้นทำสีหน้าครุ่นคิดต่อไป

“ต้องมีมาสคอตน่ารักๆ ค่า!!” แม่หมาน้อยคลาร่าเข้าร่วมแจมด้วยทันที โดยหวังเอาใจว่าเธออาจจะได้เป็นสัญลักษณ์ของทิมก็ได้

“เป็นแมวสิดี”

“เป็นนก”

แม่แมวโมเรน่าที่นิ่งเงียบเหมือนไม่สนใจกับแม่นกบราวนี่จอมเจื้อยยังขอมมีส่วนร่วมบ้าง ทำทางกลุ่มผู้ผดุงความยุติธรรมจะเป็นอะไรที่เด็กวัยนี้ชอบกันจริงๆ

มาตารมีรู้สึกเหมือนอยู่กับคนละโลกกันกับพวกนี้จึงได้แต่นิ่งเงียบและฟังไปเรื่อยๆ ‘โไร่ แม่หมาน้อย แมวน้อย และนกน้อยของชั้น’

“ผิดๆ!! ผิดทั้งหมด!! มันคือความมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของผู้ร่วมทีมต่างหาก!! ความแตกต่างคือสิ่งที่เราต้องการ!!” คริมชั้นเหมือนติดไฟขึ้นมาเมื่อไม่มีใครตอบได้ตรงใจของตนเองสักที

“ทำไมมันถึงเป็นอย่างนั้นละคะ” โรสเถียงออกมา ถ้ามีความแตกต่างกันในทีมแล้วมันจะเป็นทีมเดียวกันได้อย่างไร

“หี! ละอ่อน!! โรส!! มาเจนต้า!! พวกเธออยากเป็นเผ่าอะไร” คริมชั้นซึ่งเริ่มมันน์ในอารมณ์ถามทั้งเต็มสาวและครึ่งสาว

“เป็นเผ่ามารโง่” ทั้งคู่ที่โดนถามตอบออกมา

“อาเซอร์! นายอยากเป็นเผ่าอะไร” คริมชั้นหันมาถามอาเซอร์บ้าง

“มังกร” อาเซอร์ตอบ

“ใช่ แล้วชั้นก็อยากได้เผ่ามังกรในตอนแรกเหมือนกัน” คริมชั้นพูดออกมาด้วยเสียงอันสื่อได้ถึงความผิดหวัง

“แล้วมันทำไมเหรอคะ” โรสสงสัยขึ้นมา เป็นมารกับมังกรมันไม่ดีตรงไหน

“มันไม่สมควรยังไงล่ะ!!” คริมชั้นเสียงดังขึ้น

“ยังไงเหรอคริมชั้น!” เป็นอาเซอร์ที่เริ่มวิตกด้วย

“มังกรสองคนกับมารสองคน...มันซ้ากันไม่เห็นเหรอ!!” คริมชั้นพูดถึงเหตุผลหลักออกมา ซึ่งมันดูเง่ามาก ๆ ในความคิดของมาตารี ‘ซ้ากันแล้วมันเป็นยังไงเหรอ?’

“จ...จริงด้วย” อาเซอร์พอได้ฟังเหตุผลเหมือนมีสายฟ้าฟาดลงมาทำไมเขาถึงได้พลาดตรงนี้ไปได้นะ

อีกทั้งสองคนที่เหลือก็มีสีหน้าไม่ต่างกับอาเซอร์ อารมณ์บ่งบอกว่าการเขาทำพลาดไปจริง ๆ

“ขอโทษคะ พวกเราพลาดไปจริง ๆ” น้ำตาเริ่มไหลลงมาจกดวงตาของสาวน้อยในกลุ่ม

‘อ้าวเฮ้ย! เรื่องใหญ่ขนาดนั้นเลยเหรอเนี่ย’ มาตารีไม่เข้าใจความคิดของพวกนี้เลยจริง ๆ

“ไม่เป็นไร ผมได้เตรียมคำตอบในเรื่องนี้ไว้แล้ว โชคดีที่พวกเรายังไม่ได้ทำพลาดไป โอกาสในการแก้ตัวยังมีได้เสมอ” คริมชั้นสงบเสียงลง ลดบรรยากาศอันร้อนแรงของกลุ่มผู้ผดุงความยุติธรรมไปได้พอสมควร

“ยังไงล่ะซ้า” มาเจนตำถามถึงทางออกในเรื่องความซ้าซ้อกันนี้

สีหน้ายังคงมีความกังวล

“ในเมื่อเรามีห้าคน อะไรในเกมนี้ที่มันมีห้าพอดีบ้างล่ะ” คริมชั้น กระตุ้นคนอื่น ๆ ในทีม

‘ตกลงรวมตัวเข้าไปจริง ๆ ด้วยสินะ’ มาตารูรู้ตัวในที่สุด

“ธาตุธรรมชาติใจ” อาเซอร์ตอบออกมาในที่สุด

“ใช่ ธาตุธรรมชาติมีห้าอย่าง พวกเรามีห้าคน มันก็จะไม่ซ้ำกันแล้ว เป็นยังไงล่ะ” คริมชั้นบอกคำตอบที่คิดออกมาได้

สีหน้าแต่ละคนเหมือนมีความยินดีขึ้นมา ในที่สุดพวกเขาก็แก้ไขความผิดพลาดอันร้ายแรงได้ ทีมห้าคนที่มิได้มีความสามารถซ้ำกันมันจะดังได้อย่างไร จริงไหม

“เนื่องจากพี่มาตารูเป็นกำลังเสริมพิเศษของเรา เพราะฉะนั้นเชิญเลือกธาตุก่อนได้เลยครับ” คริมชั้นจัดแจงให้มาตารูมีสิทธิ์เลือกธาตุประจำตัวก่อน คนอื่น ๆ ที่เหลือก็จะเลือกธาตุอื่น ๆ เพื่อไม่ให้ซ้ำกัน

‘เออ...ที่คุยกันนี้พวกเอ็งถามซ้ำก่อนมั๊ยวะเนี่ย ว่าอยากร่วมด้วยมั๊ย’ มาตารูยิ้มแห้ง ๆ

“พี่จะเลือกธาตุลมอยู่แล้วครับ” มาตารูพูดออกมา

เท่านั้นเอง อีกสี่คนที่เหลือก็รุมกันแย่งธาตุที่ตัวเองอยากได้ทันที

“ชั้นจะเอาดิน”

“ไม่ได้ชั้นจองก่อน”

“อย่าแย่งกัน ใส่อะไรชั้นลงตรงนี้”

“เฮ้ย! พี่โง่”

หลังจากความวุ่นวายผ่านไปสักครู่ก็ตกลงกันได้ว่า คริมชั้นได้ธาตุไฟ อาเซอร์ได้ธาตุดิน มาเจนต้าธาตุสายฟ้า และโรสน้ำแข็ง

“ชั้นต้องเสียสละเปลี่ยนอาวุธเป็นหอกอีกด้วย ไม่งั้นมันจะซ้ำกับโรส” คริมชั้นซึ่งใช้ดาบเหมือนโรสยอมเปลี่ยนอาวุธของตัวเองเพื่อไม่ให้ซ้ำกัน

‘ไอ้พวกนี้มันบ้าเข้าขั้นเลยแฮะ’ มาตารีคิด

“ส่วนชั้นก็จะหาค้อนมาใช้ เพราะพี่มาตารีใช้มือเปล่าอยู่แล้ว ไซ้มี๊ย แถมค้อนก็ภาพลักษณ์เข้ากับดินดีด้วย” อาเซอร์ซึ่งใช้มือเปล่าต่อสู้อย่างเหมือนมาตารีพูด

‘อย่างน้อยพวกนี้ก็ไม่ได้ทำให้เราต้องเปลี่ยนอะไรนี่นะ มีความละเอียดอ่อนดีเหมือนกัน’ มาตารีแอบคิดชื่นชมเล็กๆ

“เออล่ะ ขอขอบคุณทุกคนมากนะครับ ที่มาประชุมกันวันนี้” คริมชั้นเอ่ยเปิดการประชุม

ทุกคนก็เตรียมตัวลุกกันออกจากบ้านกาแพ

“อ้อ พี่มาตารี” คริมชั้นหันมาบอกสิ่งสุดท้ายที่จะทำให้มาตารีตะลึงค้างไปอีกนาน

“ว่าไงครับ” ชายหนุ่มผมแดงถาม

“เรามีสีประจำตัวให้พี่แล้วนะ” คริมชั้นเอ่ยออกมาอย่างยิ้มแย้ม

“หา!!?” มาตารีตกตะลึงในทันที ‘ไม่นะ!!! ไม่ต้องมาเลือกสีให้ฉันนน!!’

“สีของพี่คือ ‘ซิลเวอร์’ เจ๋งมี๊ยครับ” คริมชั้นพูดออกมาก่อนทุกคนจะแยกย้ายกัน

‘ซิลเวอร์!!!’ แล้วมาตารีก็ยืนค้างที่หน้าบ้านกาแพอยู่เกือบชั่วโมง

บทที่ 23 พู่เล่นดวงดี

แวบ!

ร่างของผู้เล่นคนหนึ่งผมสีดำขลับปรากฏขึ้นที่ลานกลางเมือง เริ่มต้นที่ 4 เขาใส่ชุดผู้เล่นใหม่ ใครๆ ล้วนดูออกว่าเขาเพิ่งออนไลน์วันแรกแน่นอน

“อาคารเริ่มต้นระอะ” ชายหนุ่มผมดำพุดขึ้น “ไร้สาระ ไปสู้เลยสิ ถึงจะเด็ดจริง”

ปึก!!

“ผู้เล่น**บรันได** สังกหรร กระจ่าย ระดับ 1 ได้รับค่าประสบการณ์ 100 ค่ะ” เสียงจากระบบดังขึ้น

“หืม? อะไรนะ” ชายหนุ่มผมดำเห็นว่าที่ร่างของกระจ่ายที่เขาฆ่าไปตัวแรกมีอะไรตกอยู่

“การ์ด?” เขาหยิบแผ่นพลาสติกแข็งนั้นขึ้นมา ทันใดการ์ดนั้นก็ เป็นแสงหายไป

“ผู้เล่นบรันได้ได้รับ การ์ดกระต่ายตัวที่มีสีน้ำตาล ได้รับทักษะ ฝีเท้ากระต่าย ค่ะ”

ทักษะติดตัว 1 ชีวิต ฝีเท้ากระต่าย	วิ่งเร็วขึ้น 1000% ค่าความอึดไม่ลดลง
---	--------------------------------------

“อ้อ! สุดยอด อยู่ๆ ก็ได้อะไรมาก็ไม่รู้แฮะ” ชายหนุ่มผู้โชคได้ความสามารถที่ทำให้วิ่งได้เร็วขึ้นสิบเท่าแถมไม่เห็น้อยอีกต่างหาก

หลังจากนั้นเขาก็ตะลุดตะไปที่ป่าแมวเปลี่ยวโดยไม่รู้เห็นรู้อะไรเหมือนเดิม

พลั๊ก!!

“ผู้เล่นบรันได้ สังหาร แมวเหมียว ระดับ 15 ได้รับค่าประสบการณ์ 1500 ผู้เล่นบรันได้เลื่อนระดับเป็น 2 ค่ะ”

“ระดับสิบห้านี้เอง มีน่าละตายยากนัก ดินะที่เรามีทักษะทำกระต่ายเลยชนะมาได้...เอ? อะไรอีกแล้วนั้นนะ” ชายหนุ่มผมดำมองเห็นการ์ดอีกใบในศพของแมวเหมียวที่เขาเพิ่งสังหาร เขาจึงหยิบขึ้นมา พลันการ์ดก็กลายเป็นแสงหายไปอีก

“ผู้เล่นบรันได้ได้รับ การ์ดแมวเหมียวตัวที่แสนล้าน ได้รับทักษะ เล็บแมว ค่ะ”

ทักษะติดตัว 1 ชีวิต เล็บแมว	เมื่อโจมตีด้วยมือเปล่า พลังโจมตี+900%
-----------------------------------	---------------------------------------